

Reflexe AudioCafé

Předmět AudioCafé jsem si tento semestr zapsala již podruhé, protože jsem na základě zkušeností ze semestru minulého vyhodnotila, že je to je jeden z mála kurzů podobného charakteru na katedře, z nějž jsem vždy odcházela inspirovaná a udivená nad růzností v přemýšlení a postupech jednotlivých dokumentaristů. Již minulý semestr jsem přemýšlela nad tím, jak vlastně neexistuje jedna zaručená cesta či formule, která by autora dovedla do zaručeně úspěšného konce a tento semestr se mé uvažování v tomto ohledu dále prohloubilo.

Nedokázala jsem například pochopit, jak se autorovi dokumentu Uměl jen nastavit žílu a pak mě propleskat povedlo rozpovídat ženy žijící velmi specificky bolestivým způsobem života, o němž bych předpokládala, že většina z nich nebude chtít mluvit. Přesto se Lukáši Houdkovi velmi otevřeně vyzpovídaly a k mému velkému překvapení je k tomu nemusel nutit žádnými oklikami nebo dlouhým přemlouváním. V debatě zmínil, že mu přijde, že mu lidé snadno důvěřují a že se mu mnohdy začnou otevírat sami od sebe. Připomněl mi tak, co je v rozhovorech s lidmi důležité, tedy to, že je nemusím hned zahltit předpřipravenými otázkami, křečovitě je tlačit do odpovědí, o nichž jsem přesvědčená, že je pro výsledné dílo musím mít nahrané, ale že někdy stačí více naslouchat, uvolnit se z křeče a přistupovat lidštěji, na nic si nehrát, zůstat pokorný. Tato zvláštní pokora byla ostatně také jedna z věcí, kterých jsem si na autorovi velice vážila. Bez toho, aniž by shazoval vlastní práci dokázal vyprávět o svých nedostatcích a problémech, na které při tvorbě narážel.

O tom, jak překonat zdánlivě nepřekonatelné problémy a překážky na cestě tvorby byl také večer s Lumírem Košařem, který svůj původní záměr musel od podlahy předělat a silné téma viny a odpuštění místo filmu zpracovat jako audio dokument. Byla jsem překvapená jeho vytrvalostí a odhodlaností nepustit námět a tématu se věnovat tímto způsobem. Z této debaty jsem odešla udivená nad tím, co všechno se dá ještě považovat za dokument, protože mi diskuse odhalila úplně novou cestu, po které se dá kráčet. Na autorovi mě zaujala jeho systematickost, se kterou k práci přistupoval a jeho cit pro sebemenší detaily v podobě dotočených ruchů pokoje jako třeba občasné vrznutí židle nebo zvuk blížící se tramvaje, který by mohl posluchač lehce přeslechnout. Proto mě překvapilo, že byl vytvořen a použit s velmi jasným záměrem.

Toto je pouze krátký výčet mnoha postřehů z kurzu AudioCafé, které mě tento semestr obohatily a posunuly v přemýšlení o tvorbě audio dokumentu k bakalářské práci o kousek dál, za což jsem velmi vděčná. To, čeho si ale cením nejvíce je posun v rovině přesahující akademickou půdu, kterou představuje každodenní život. Vytrvalost, píle, vlídnost a pokora jsou vlastnosti, které by měly být vlastní nejen dokumentaristovi, ale nejspíše každému člověku. Jsem proto ráda, že jsem v tomto semestru mohla navštěvovat kurz, který mi toto připomněl.